

Θα μπορούσε να συγκριθεί, χωρίς υπερβολή, με τον Στίβεν Κινγκ και τον Τζο Νέσμπο.
LA REPUBBLICA

ΛΟΥΚΑ ΝΤ'ΑΝΤΡΕΑ
Η ΚΑΤΑΡΑ
ΤΗΣ
ΛΙΣΙ

Βραβείο Giorgio Scerbanenco 2017

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LISSY
Από τις Εκδόσεις Giulio Einaudi, Τορίνο 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κατάρα της Λίσι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Luca D'Andrea
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άμπυ Ραΐκου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Luca D'Andrea, 2017
This edition published in agreement
with Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ebru Sidar/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2622-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2623-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΛΟΥΚΑ ΝΤ'ΑΝΤΡΕΑ

**Η ΚΑΤΑΡΑ
ΤΗΣ
ΛΙΣΙ**

Μετάφραση: Άμπν Ραϊκον

1

«ΓΛΥΚΙΑ ΛΙΣΙ, ΜΙΚΡΗ ΛΙΣΙ».

2

ΔΥΟ ΕΛΑΦΡΑ χτυπηματάκια κι εκείνες οι λέξεις: *Κρίτσι, κρίτσι, κριτσινάκι, ποιος μασουλάει το σπιτάκι;*

Η Μαρλέν, είκοσι δύο χρόνων, ύψος ένα κι εξήντα ή λίγο παραπάνω, μάτια γαλάζια μελαγχολικά, μια ελιά στην άκρη των χειλιών, αναμφίβολα όμορφη και αναμφίβολα τρομαγμένη, κοίταξε την αντανάκλαση του προσώπου της στο αστάλινο χρηματοκιβώτιο και σκέφτηκε πως είναι ανόητη. Τα τοιχώματά του ήταν από μέταλλο κι όχι από αμυγδαλωτό σαν το σπιτάκι στο δάσος του παραμυθιού. Και δεν υπήρχε καμιά μάγισσα εκεί τριγύρω.

Είναι ο φόβος, σκέφτηκε, αυτός μόνο.

Ανασήκωσε τους ώμους της, πήρε βαθιά ανάσα όπως έκανε ο πατέρας της πριν πατήσει τη σκανδάλη του τουφεκιού, άδειασε τα πνευμόνια της και προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Οι μάγισσες δεν υπήρχαν. Τα παραμύθια έλεγαν ψέματα. Μόνο η ζωή μετρούσε και η Μαρλέν ετοιμαζόταν να αλλάξει τη δική της για πάντα.

Ο συνδυασμός ήταν εύκολος να τον θυμάσαι. Ένα. Τρία. Δύο. Μετά ένα τέσσερα. Μια γρήγορη κίνηση του καρπού, ακόμα ένα τέσσερα κι αυτό ήταν. Τόσο απλό, ώστε τα χέρια της Μαρλέν τα έκαναν όλα από μόνα τους.

Έπιασε το αστάλινο χερούλι, το κατέβασε κι έσφιξε τα δόντια.

Ένας θησαυρός.

Δεσμίδες με χαρτονομίσματα στοιβαγμένες σαν ξύλα για τη μασίνα. Ένα πιστόλι, ένα κουτί με σφαίρες κι ένα βελούδινο σακουλάκι. Και κάτω απ' το κουτί ένα τετράδιο που άξιζε περισσότερο απ' όλα εκείνα τα χρήματα πολλαπλασιασμένα επί εκατό. Μες στις τσαλακωμένες σελίδες του υπήρχε αίμα και ίσως μερικές καταδίκες σε «ισόβια»: ένας ατέλειωτος κατάλογος από πιστωτές και χρεώστες, φίλους και φίλους φίλων, γραμμένος με τα μικρά, λεπτά και λοξά γράμματα του Χερ Βίγκαναρ. Η Μαρλέν δεν έριξε δεύτερη ματιά. Δεν την ενδιέφεραν το πιστόλι, οι σφαίρες και οι δεσμίδες με τα χαρτονομίσματα. Αντίθετα, το βελούδινο σακουλάκι έκανε τα χέρια της να ιδρώσουν. Ήξερε τι περιείχε, ήξερε τη δύναμή του κι είχε τρομοκρατηθεί.

Δεν επρόκειτο για μία απλή κλοπή.

Να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους.

Αυτό που η νεαρή γυναίκα διέπραττε με την ψυχή στο στόμα ήταν προδοσία. Η Μαρλέν Τάουφαρ-Βίγκαναρ, νόμιμη σύζυγος του Ρόμπερτ Βίγκαναρ. Του άνδρα που μπροστά του έβγαζαν όλοι το καπέλο. Σαραντά δύο χρόνια αφιερωμένα στο χτίσιμο μιας καριέρας βασισμένης σε εκφοβισμούς, λαθρεμπόριο, ενέδρες και δολοφονίες. Κανένας δεν αστειευόταν με έναν άνδρα σαν τον Βίγκαναρ. Κανείς δεν τολμούσε καν να χρησιμοποιήσει το μικρό του όνομα. Για όλους ο Ρόμπερτ Βίγκαναρ ήταν ο Χερ Βίγκαναρ.

Ακόμα και για κείνη.

Τη Μαρλέν. Τη γυναίκα του.

Κουνήσου.

Ο χρόνος πιέζει.

Κι όμως, ίσως ακριβώς εξαιτίας της κίνησης των δεικτών, στο διάστημα που μεσολαβεί ανάμεσα σε ένα τικ κι ένα τακ, όταν η Μαρλέν άνοιξε το βελούδινο περιτύλιγμα, το παραμύθι άρχισε πάλι να καλύπτει την πραγματικότητα και το βλέμμα της νεαρής γυναίκας συνάντησε το γαλάζιο, βαθύ και τρομακτικό βλέμμα εκείνων των μικροσκοπικών και αιχμηρών πλασμάτων.

*Κομπόλντ.**

Το βρήκε σχεδόν προφανές. Τα κομπόλντ αγαπάνε το μέταλλο, το κρύο και τον θάνατο: χρηματοκιβώτιο, πιστόλι, χρήματα και τετράδιο.

Μια τέλεια φωλιά.

Τα κομπόλντ αντέδρασαν βίαια στην εισβολή. Άρπαξαν το φως του δωματίου, το φυλάκισαν μες στα απάνθρωπα μάτια τους και το μεταμόρφωσαν σ' ένα απόσταγμα μίσους τόσο δυνατό, ώστε λίγο έλειψε να πέσει το σακουλάκι από τα χέρια της Μαρλέν.

Αυτό την επανέφερε στο παρόν. Στο ορθάνοιχτο χρηματοκιβώτιο. Στη βίλα δίπλα στον ποταμό Πασίριο.

Δηλαδή στην πραγματικότητα.

Το βελούδινο σακουλάκι ήταν γεμάτο ζαφείρια. Πεπιεσμένο οξειδίο του αργιλίου, που από ένα αστέιο της φυσικής είχε μάθει να λάμπει σαν αστέρι. Όλη ή σχεδόν όλη η περιουσία του Χερ Βίγκνααρ στη χούφτα της. Χωρίς όμως μάγισσες και κομπόλντ. Γιατί, σκέφτηκε πάλι η Μαρλέν, μάγισσες δεν υπήρχαν ούτε τα κομπόλντ, αντιθέτως εκείνες οι πολύτιμες πέτρες όχι μόνο ήταν πραγματικές, αλλά αποτελούσαν και το κλειδί της νέας της ζωής. Αρκεί να σταματούσε να χασομεράει και να εξαφανιζόταν από κει μέσα.

Χωρίς να δίνει πια σημασία στον κόσμο των παραμυθιών και δίχως να σκέφτεται την αλυσίδα από συνέπειες που είχε μόλις θέσει σε κίνηση, η Μαρλέν έκλεισε καλά το σακουλάκι, το έκρυψε στην εσωτερική τσέπη του χοντρού μπουφάν της, έκλεισε το χρηματοκιβώτιο, το έκρυψε πίσω από το κάρδο, ίσιωσε την πλάτη της, έσπρωξε προς τα πίσω ένα τσουλούφι που απειλούσε να της πέσει στα μάτια και βγήκε από το υπνοδωμάτιο.

Διέσχισε τον διάδρομο, μια σκάλα, το σαλόνι, το αίθριο με τους πολλούς καθρέφτες, την εξωτερική σκάλα. Η νύχτα την

* Ένα ελάχιστο κοινωνικό ξωτικό της γερμανικής παράδοσης. (Σ.τ.Ε.)

υποδέχτηκε μ' ένα ελαφρύ αεράκι που φυσούσε από τον βορρά.

Δε σταμάτησε.

Έβαλε μπροστά το γκριζο Fiat 130 και ξεκίνησε. Η βίλα που χανόταν στον καθρέφτη. Τα φώτα του δρόμου. Η χρυσή βέρα που πέταξε από το παράθυρο χωρίς δεύτερη σκέψη. Η κοιμισμένη πόλη. Η μάντρα με τα αυτοκίνητα προς διάλυση. Μια σύντομη στάση και χάρη σ' έναν φάκελο γεμάτο χρήματα, το Fiat 130 έγινε μια μπεξ Mercedes W114 με χαρτιά καθ' όλα εντάξει, με καθαρές πινακίδες, ολοκαίνουργια λάστιχα και γεμάτο ρεζερβουάρ.

Ούτε ένα γεια και δρόμο προς τα δυτικά.

Εκτός από τις πρώτες νιφάδες χιονιού, όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο.

Τουλάχιστον μέχρι το σημείο ελέγχου, λίγα χιλιόμετρα από το Μαλς. Σκατά.

Στο βάθος του στριφογυριστού δρόμου που είχε μόλις πάρει η Μαρλέν, διέκρινε ένα φορτηγάκι με σβηστούς προβολείς και μερικούς καραμπινιέρους που έμοιαζαν να πεθαίνουν από το κρύο. Ή από τον ύπνο. Ή ίσως απλώς, πανούργοι, περιίμεναν κάποιον ή κάτι.

Ο Χερ Βίγκαναρ είχε μάτια κι αυτιά παντού. Ακόμα κι ανάμεσα στους ένστολους.

Οπότε: να δοκιμάσει την τύχη της ή να αλλάξει δρομολόγιο;

Αν δεν ήταν η αγωνία και ο φόβος, η Μαρλέν θα μπορούσε να ακολουθήσει το σχέδιό της ανεπηρέαστη από αναποδιές. Όμως η αγωνία, ο φόβος και το χιόνι που όλο και πύκνωνε την έκαναν να πατήσει φρένο, να κάνει επιτόπου στροφή και να πάρει έναν παράδρομο, ενεργοποιώντας έτσι μια νέα σειρά από γεγονότα.

Ο παράδρομος την οδήγησε σε έναν άλλο δρόμο, ακόμα πιο στενό και γεμάτο στροφές, που διέσχιζε ένα χωριουδάκι βυθισμένο στον ύπνο, μέχρι που έφτασε σε μια διασταύρωση (Δεξιά ή αριστερά; Κορόνα ή γραμμата;) κι ακόμα πιο πέρα, με το χιόνι να πέφτει όλο και πιο πυκνό και να σκεπάζει τα πάντα.

Κι όταν το αυτοκίνητο άρχισε να γλιστράει, η κοπέλα με την

ελιά στην άκρη των χειλιών αποφάσισε τελικά να συνεχίσει έχοντας το ένα μάτι στον δρόμο που όλο και ανηφόριζε και το άλλο στον χάρτη, στον οποίο, περιττό να το πούμε, εκείνο το πέραςμα (καταραμένοι κι αυτοί και οι γεμάτοι λάθη χάρτες τους) δεν ήταν σημειωμένο.

Δεν ήταν αλήθεια.

Ο χάρτης μπορεί να είχε ανακρίβειες, όπως όλοι εξάλλου, αλλά να κάνει λάθος; Ήταν το 1974 και το 1974 ο άνθρωπος είχε ήδη αφήσει το αποτύπωμά του στο φεγγάρι. Δεν μπορεί ένας χάρτης να έκανε λάθος. Η Μαρλέν έπρεπε απλώς να κάνει στην άκρη, να τραβήξει χειρόφρενο, να ανάψει το φως της οροφής, να πάρει μερικές βαθιές ανάσες και να κοιτάξει καλύτερα. Τότε τα πράγματα θα είχαν εξελιχτεί διαφορετικά.

Η Μαρλέν όμως δε σταμάτησε.

Στην αγωνία της ήρθε να προστεθεί και η έκπληξη εκείνου που ανακαλύπτει πως έχει χαθεί.

Ξεκίνα, αλλά προσεκτικά, είπε μέσα της και συνέχισε. Αργά ή γρήγορα ο δρόμος κάπου θα σε πάει. Σ' ένα χωριό, σ' ένα καταφύγιο, σ' ένα πάρκινγκ. Θα ήταν ευχαριστημένη και μόνο με ένα πλάτωμα αρκετά μεγάλο που να της επιτρέπει να κάνει μανούβρα και να γυρίσει πίσω, αψηφώντας τον έλεγχο. Θα έκανε τα πάντα προκειμένου να βάλει τέλος σ' αυτή τη νέα, ανελέητη σειρά από γεγονότα και να ξαναπάρει στα χέρια της τον έλεγχο της μοίρας της.

Κι όμως όχι.

Ίσως έφταιγε το χιόνι, ίσως τα μάτια της που δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν από τον χάρτη, όταν ξαφνικά η Μαρλέν ένιωσε τη Mercedes να παλαντζάρει, να γέρνει αριστερά, να κάνει ένα τετ-α-κε και να πετάει.

Ήταν τρομακτικό.

Το σκοτάδι που το έσκισαν οι προβολείς. Το σκούρο χιόνι που στροβιλιζόταν γύρω της. Ο γκρεμός που έχασκε, οι κορμιοτών δέντρων, ακίνητοι και ορατοί σε κάθε τους λεπτομέρεια.

Η σύγκρουση.

Βίαη.

Μια βροντή πνιγμένου πόνου από τον θόρυβο της λαμαρίνας που σκιζόταν. Ένας καταραμένος λυγμός, αυτή τη φορά ναι, υπερβολικά όμοιος με το τρίζιμο της πόρτας της μάγισσας.

«Θεέ μου!»

Κι ενώ το βουνό, μαύρο και χωρίς όνομα, κρεμόταν πάνω της, η κραυγή της έγινε συριγμός. Όμως το τελευταίο πράγμα που φώναξε ήταν η αγάπη. Η αγάπη που την είχε σπρώξει να προδώσει τον πιο επικίνδυνο άνδρα που είχε γνωρίσει ποτέ. Η αγάπη που είχε όνομα.

«Κλάους».

Η τελευταία λέξη της Μαρλέν πριν από το σκοτάδι.

3

ΣΧΕΔΟΝ ΞΗΜΕΡΩΝΕ.

Αν δεν ήταν το ρολόι, κανείς δε θα το είχε αντιληφθεί. Το χιόνι είχε γίνει πια χιονοθύελλα. Καθόλου φως έξω, μόνο μία άσπρη καταχνιά.

Καθόλου φως ούτε και στο εσωτερικό του δωματίου. Ο κρυστάλλινος πολυέλαιος φαινόταν να μην μπορεί να φωτίσει τίποτα και περιοριζόταν να σχηματίζει μία άμορφη κηλίδα στο πάτωμα.

Αν συνέχιζες να την κοιτάξεις για ώρα, κινδύνευες να σου μπουν άσχημες σκέψεις. Τόσο ο άνδρας όσο και η γυναίκα απέφυγαν να το κάνουν.

Έμοιαζε υπερβολικά με μια κηλίδα αίματος.

Εκτός από το τικ τακ του ρολογιού και την ανάσα τους δεν ακουγόταν τίποτε άλλο.

Η γυναίκα καθόταν σε μια πολυθρόνα, με τα χέρια ακουμπισμένα στους σφιχτοκλεισμένους μηρούς. Άκαμπτη σαν στρατιωτάκι από κασσίτερο, τα χαρακτηριστικά της παγωμένα σε

έναν μορφασμό που την έκανε να φαίνεται δέκα χρόνια μεγαλύτερη. Φορούσε ένα είδος στολής. Φούστα μέχρι τα γόνατα, άσπρη ποδιά και τα μαλλιά πιασμένα σε κοτσίδα. Αν δεν είχε εκείνη τη συνοφρωμένη (ή μήπως τρομαγμένη;) έκφραση, θα την έλεγες όμορφη.

Την έλεγαν Χελένα κι εδώ και πέντε χρόνια ήταν η οικονόμος της βίλας στον Πασιόιο. Εδώ και τουλάχιστον δέκα χρόνια είχε πάψει να τρώει τα νύχια της.

Ήταν ένα από τα πρώτα μαθήματα στη σχολή Οικιακής Οικονομίας του Μπρεσανόνε, όπου είχε διδαχτεί τα βασικά της δουλειάς της. Τα χέρια μιας καλής οικονόμου, της είχαν εξηγήσει οι καθηγητές της, είναι η επαγγελματική της κάρτα. Ποτέ βρόμικα, πάντα τακτικά, περιποιημένα. Το να σταματήσει να τρώει τα νύχια της ήταν σχεδόν σαν να έκοβε το τσιγάρο, μετά το συνήθισε. Επί χρόνια η ιδέα να επιστρέψει στην παλιά της συνήθεια δεν της είχε περάσει καν από το μυαλό.

Μέχρι που άρχισαν τα ουρλιαχτά.

Τι είδος ανθρώπου μπορούσε να βγάξει τέτοιους ήχους;

Μια στιγμή μόνο χρειάστηκε για να ξανακυλήσει. Δάγκωνε, μασούσε, κι όταν τα δόντια έφταναν στη σάρκα, η Χελένα με μια ενοχλημένη κίνηση άφηγε τα χέρια της να πέσουν στα πόδια της κι άρχιζε να βασανίζει την ποδιά της.

Μετά ξανάρχιζε.

Χέρια. Στόμα. Νύχια. Δόντια. Μια μικρή σουβλιά πόνου.

Ποδιά.

Και πάλι απ' την αρχή.

Η Χελένα είχε ανταλλάξει ένα μόνο βλέμμα με τον άνδρα που στεκόταν όρθιος, ακουμπισμένος στο μεγάλο τζάκι που κανείς ποτέ δε χρησιμοποιούσε. Ένα και μοναδικό βλέμμα.

Περισσότερο κι από εύλωττο.

Τον άνδρα τον έλεγαν Μόριτζ. Είχε μόλις περάσει τα τριάντα, οι κύκλοι γύρω από τα μάτια του σαν μελανιές, κι ένα πιστόλι σε μια κρυφή θήκη του σκούρου κοστουμιού του. Συνήθως

εκείνο το κοστούμι τού πήγαινε τέλεια. Το είχε πληρώσει σε μια τιμή εξωφρενική, άξιζε όμως τον κόπο. Το σκεφτόταν το πρωί, την ώρα που έδενε τη γραβάτα ή καθώς έστρωνε τέλεια τα μαλλιά του με την μπριγιαντίνη και του το επιβεβαίωνε το ενδιαφέρον των γυναικών που συναντούσε στους δρόμους του κέντρου.

Όμως εκείνη την αυγή, με ή χωρίς σκούρο κοστούμι, ο Μόριτζ θα ένιωθε καμπουριασμένος και άχαρος σαν σκιάχτρο. Γιατί όταν τα μάτια του καθρεφτίστηκαν σ' εκείνα της Χελένα, ο άνδρας με το πιστόλι είδε κάτι που τον τρόμαξε. Ένα βλέμμα σαν τα τόσα και τόσα που είχε αντικρίσει από τη μέρα που μπήκε στον κύκλο του Χερ Βίγκναρ. Το βλέμμα ενός θύματος.

Κι αυτό δεν ήταν καλό.

Καθόλου καλό, γιατί ο Μόριτζ ήταν ένας άνδρας απλός που χώριζε τον κόσμο ρίχνοντας κορόνα-γράμματα. Θύμα ή θύτης; Εύκολο, δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από τον ήχο που κάνει μια μύτη όταν σπάζει.

Με το ένα κι ενενήντα ύψος του και τα ενενήντα κιλά του, αλλά και τη φυσική του τάση προς τη βία, ο Μόριτζ δεν είχε νιώσει ποτέ τον φόβο του θύματος. Μέχρι τη στιγμή που, βλέποντας τον εαυτό του να καθρεφτίζεται στα μάτια της Χελένα, αναρωτήθηκε: Τι είδους ανθρώπινο πλάσμα μπορεί να βγάξει τέτοιες κραυγές; Και για πόσο θα μπορεί να το κάνει, προτού τρελαθεί τελείως; Κι ακόμα: Τι θα συμβεί σ' εμάς;

Γι' αυτό είχε σταματήσει να κοιτάζει την οικονόμο. Ή τον λεκέ στο πάτωμα.

Πολλές, υπερβολικά πολλές ερωτήσεις.

Ο Μόριτζ μισούσε τις ερωτήσεις.

Γιατί στις ερωτήσεις δεν μπορούσες να τους σπάσεις τη μύτη. Στις ερωτήσεις δεν μπορούσες να τους φυτέψεις μια σφαίρα στην καρδιά (κι άλλη μία στο κεφάλι για σιγουριά) και να τις κάνεις να σωπάσουν για πάντα.

Οι ερωτήσεις ήταν σαν εκείνα τα ενοχλητικά έντομα, γεμάτα δόντια και υπομονή που, ανελέητα, πεινασμένα και μπάσταρο-

δα, μπορούσαν να κάνουν να καταρρεύσει ακόμα και το πιο στέρεο κάστρο.

Σιωπή.

Να τι θα ήθελε ο Μόριτζ.

Να αδιαφορήσει για τα ουρλιαχτά και να εξαφανιστεί για μερικά λεπτά. Όσο του χρειαζόταν για να διώξει τις κακές σκέψεις. Ένα τσιγάρο στον κήπο. Ή ένα ποτηράκι μπράντι.

Όμως οι διαταγές ήταν διαταγές. Οι διαταγές, για έναν όπως ο Μόριτζ, έκοβαν το κεφάλι των ερωτηματικών. Σηματοδοτούσαν το όριο ανάμεσα σ' αυτό που μπορούσες να κάνεις και σε αυτό που απαγορευόταν.

Οι διαταγές χάραζαν μια ευθεία γραμμή, απλή, κι εκείνος ήταν απλός άνδρας. Επιπλέον, έκαναν ακόμα πιο διεγερτική την ανυπακοή.

Κι αυτό ήταν, αν θέλουμε να είμαστε τελειώς ειλικρινείς, που τον είχε βάλει σε μπελάδες.

Έτσι ο Μόριτζ στεκόταν ακίνητος, άκαμπτος μες στο σκούρο κοστούμι του, ακουμπισμένος στο σβηστό τζάκι. Ακούγοντας τα ουρλιαχτά και νιώθοντας το βάρος του αυτόματου όπλου που τον πίεζε προς τα κάτω. Προς τον άμορφο λεκέ στο πάτωμα.

Αντίθετα, η Χελένα είχε μια πιο σύνθετη οπτική του κόσμου. Δεν υπήρχαν μόνο το άσπρο και το μαύρο. Η υπακοή και η ανυπακοή, τα θύματα και οι θύτες. Υπήρχε ένας ολόκληρος ωκεανός από γκριζό όπου μπορούσες να ταξιδέψεις. Αρκούσε κάτι ελάχιστο για να μεταμορφωθεί μια διαταγή σε συμβουλή και οι συμβουλές δεν ήταν παγίδες, σου πρόσφεραν πάντα οδούς διαφυγής. Τα καθήκοντά της, για παράδειγμα, ήταν σχετικά με τη βίλα.

Όχι με τον εργοδότη της.

Βίλα και εργοδότης ήταν δυο πράγματα ξεχωριστά.

Να μια οδός διαφυγής.

Όταν αποφάσισε ότι δεν άντεχε πια εκείνες τις κραυγές, η Χελένα σηκώθηκε απότομα και βγήκε από το δωμάτιο.

Σιωπηλή σαν φάντασμα.

4

Η ΑΥΓΗ.

Μάλλον την ένιωσε στα κόκαλά του, παρά την είδε. Δε θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Τα παράθυρα που έβλεπαν στον κήπο ήταν κλειστά. Μόνο ένα αμπαζούρ, σπασμένο αλλά συνέχιζε να λειτουργεί, φώτιζε το βυθισμένο στο χάος δωμάτιο. Ντουλάπια ορθάνοιχτα, συρτάρια αναποδογυρισμένα, κουβέρτες και ρούχα σκισμένα, ένα σωρό χαρτιά, κολιέ, πινάκες, βιβλία (εκτός από ένα) πεταμένα στο πάτωμα, αθώα θύματα της μανίας του.

Στο κέντρο του δωματίου, με τα γύψινα και τις βελούδινες κουρτίνες με τα χρυσά σιρίτια, καθισμένος στο ξέστρωτο κρεβάτι, ο Χερ Βίγκναρ κατάλαβε πως αν δεν έπαυε να ουρλιάζει και δεν άρχιζε να σκέφτεται με διαύγεια και λογική, κάθε κατάκτηση που τον είχε κάνει να είναι αυτό που ήταν, θα μετατρέπταν σ' ένα σωρό από κοπριά και χαμένο κόπο.

Ο αυτοέλεγχος ήταν εδώ και πολλά χρόνια το δυνατό του σημείο. Γερά νεύρα και ψυχραιμία τον είχαν κάνει να διοικεί αυτό που, κρυφά, είχε βαφτίσει «αυτοκρατορία». Μία αυτοκρατορία έτοιμη να κάνει το άλμα που, αυτό ήταν το σχέδιο, θα του επέτρεπε να βρεθεί στο επίπεδο του άνδρα μπροστά στον οποίο όλοι βγάζουν το καπέλο, του άνδρα μπροστά στον οποίο όλοι είναι υποχρεωτικό να *γονατίσουν*.

Εκείνη την παγωμένη αυγή, όσο κι αν προσπαθούσε να τον ξεναβρεί, ο αυτοέλεγχός του παρέμενε μια χίμαιρα.

Κι αυτό γιατί ο Βίγκναρ δεν ήθελε να πιστέψει όσα του έλεγαν τα γερά του νεύρα και η ψυχραιμία του. Πως δηλαδή η εξήγηση ήταν μία και μοναδική: Μαρλέν.

Αδύνατον. Η Μαρλέν δε θα τον πρόδιδε ποτέ. Η Μαρλέν ήταν η γυναίκα του. Η Μαρλέν ήταν η γυναίκα που αγαπούσε. Κυρίως, η Μαρλέν ήταν γυναίκα και δεν είχε ξεναγίνει ποτέ μια γυναίκα να κοροϊδέσει κάποιον σαν αυτόν. Ή ίσως και ναι,

ίσως κάπου στον κόσμο να υπήρχαν γυναίκες ικανές να τολμήσουν κάτι τόσο ακραίο, όμως ο Βίγκαναρ ήταν σίγουρος ότι η Μαρλέν δεν ανήκε σ' αυτή την κατηγορία. Ούτε κατά διάνοια.

Τα γερά νεύρα και η ψυχραιμία του δε συμφωνούσαν. Άλλο δεν έκαναν από το να του επαναλαμβάνουν.

Αυτή ήταν, αυτή ήταν, αυτή, αυτή.

Η Μαρλέν.

Τα γερά νεύρα και η ψυχραιμία του είχαν αποδείξεις. Για παράδειγμα, στη βίλα δεν υπήρχαν σημάδια διάρρηξης. Ούτε στις πόρτες ούτε στα παράθυρα. Τα είχε ελέγξει ο ίδιος προσωπικά. Κανένα ίχνος διάρρηξης. Κανείς δεν είχε μπει ούτε είχε βγει. Επομένως, όποιος είχε διαπράξει την κλοπή είχε κλειδιά, ήξερε πώς να κινηθεί στο σπίτι και γνώριζε τις συνήθειες των κατοίκων του.

Να μία ακόμα απόδειξη: η μέρα και η ώρα της κλοπής.

Η νύχτα ανάμεσα στην Παρασκευή και στο Σάββατο. Η νύχτα που ο Βίγκαναρ έπαιρνε τη Lancia Fulvia Hf και έβγαινε από το Μεράνο μαζί με τον Γκέοργκ, το δεξί του χέρι, και πήγαιναν σ' ένα καπηλειό στο Απιάνο όπου, κάθε Παρασκευή βράδυ, συναντιόταν με τους άνδρες του.

Σύζητούσαν για νέες αγορές, νέες στρατηγικές. Για προβλήματα που έπρεπε να λύσουν. Του μετέφεραν κουτσομπολιά, φήμες. Εμπιστευτικές πληροφορίες. Μερικές φορές τού παρουσίαζαν καινούργια πρόσωπα για να τα μελετήσει και να αποφασίσει τι να τα κάνει.

«Θέλεις μια καλά αμειβόμενη δουλειά, νεαρέ;»

«Έχεις γερό στομάχι κι αρχίδια;»

«Κάνε τότε μια κουβεντούλα με τον Χερ Βίγκαναρ».

«Αυτός μπορεί να σε βοηθήσει».

Είχε υπάρξει μια εποχή, στις αρχές της καριέρας του, που ήταν σχεδόν διεγερτικό για τον Βίγκαναρ να σφίγγει το χέρι αυτών των ανδρών, να βλέπει το στήθος τους να φουσκώνει στη θέα του ή να συνειδητοποιεί πόσο εύκολο ήταν να τους τσακίσει με μία μόνο λέξη του ή με ένα σήκωμα των φρυδιών.

Μα τώρα πια είχε βαρεθεί τους μπράβους του. Τους σιχαινόταν.

Αυτή η παντομίμα όμως αποτελούσε μέρος των καθηκόντων του. Οι άνδρες του ήταν αγροίκοι. Μεγαλόσωμοι, κακοξυρισμένοι. Όταν φορούσαν σακάκι και γραβάτα, έμοιαζαν με χωρικούς που είχαν κατεβεί στην πόλη για να πάνε στην εκκλησία. Πράγματι, πολλοί από αυτούς ήταν παλιά ή ήταν ακόμα. Μιλούσαν μια διάλεκτο που του προκαλούσε πονόδοντο, έτρωγαν με ανοιχτό το στόμα και μπορούσαν να κατεβάσουν βαρέλια ολόκληρα με μπίρα και άκουαβιτ, κακαρίζοντας σαν αγέλη από τρολ. Κι αυτός μαζί τους.

Ήταν υποχρεωμένος να το κάνει.

Έπρεπε να μιλάει εκείνη την αθυρόστομη και χυδαία διάλεκτο, έπρεπε να πίνει περισσότερο απ' όσο όλοι οι άλλοι μαζί, γιατί μόνο έτσι εκείνοι οι δύσπιστοι από τη φύση και την ανατροφή τους άνδρες μπορούσαν να νιώσουν ότι παρ' όλο το σακάκι και τη γραβάτα, παρ' όλη την Ηf και τον σωματοφύλακα στην πόρτα, παρ' όλες τις φωτογραφίες στις εφημερίδες, ο Χερ Βίγκαναρ ήταν και συνέχιζε να είναι κάποιος που μπορούσαν να εμπιστευτούν. Ένας από μας.

Έτσι, κάθε Παρασκευή, γύρω στις τέσσερις τα ξημερώματα, ο Βίγκαναρ επέστρεφε στη βίλα με ελεεινή διάθεση και με το κεφάλι του να γυρίζει, βρομοκοπώντας άθλια τσιγάρα και οινόπνευμα. Μια μυρωδιά που ούτε καν ένα μπάνιο διαρκείας δεν μπορούσε να βγάλει από πάνω του. Μια μυρωδιά που δεν ήθελε να τη μυρίσει η Μαρλέν και που τον έκανε να κοιμάται, μοναδική νύχτα της εβδομάδας, σε έναν από τους ξενώνες, αντί στο πλευρό της γυναίκας του. Πράγματι, αν εκείνη την καταραμένη Παρασκευή δεν είχε χρειαστεί το μαύρο τετράδιο που φύλαγε στο χρηματοκιβώτιο, για να προσθέσει μερικά ονόματα στον κατάλογο, θα αντιλαμβανόταν την εξαφάνιση της Μαρλέν μόνο την επόμενη μέρα, αργά το πρωί.

Επομένως, καμία διάρρηξη.

Επομένως, Παρασκευή βράδυ.

Δυο ενδείξεις δεν αρκούσαν; Τα γερά νεύρα και η ψυχραιμία ετοιμάζονταν να του παρουσιάσουν κι άλλες.

Ας πάρουμε τα ζαφείρια.

Ο κλέφτης (ή οι κλέφτες) είχε αφήσει στο χρηματοκιβώτιο σχεδόν είκοσι εκατομμύρια λιρέτες και άλλα τόσα σε ξένο νόμισμα. Είχε (ή είχαν) κλέψει μόνο τα ζαφείρια. Μόνο αυτά. Κανένας δεν ήξερε για τα ζαφείρια. Εκτός από τον Γκέοργκ και τη Μαρλέν.

Ο Γκέοργκ όλη τη νύχτα ήταν άγρυπνος στο πλευρό του, όπως κι εκείνη τη στιγμή που στεκόταν στην πόρτα της βίλας καπνίζοντας και αναζητώντας πιθανά ίχνη του κλέφτη. Είχε ελέγξει τον Γκέοργκ. Ο Βίγκνααρ ήξερε με ποιους συναντιόταν και τι τους έλεγε. Μπορούσε να τον βγάλει από τη λίστα των υπόπτων. Ποιος έμενε λοιπόν;

Προφανώς, η Μαρλέν.

Δεν είναι αλήθεια, σκεφτόταν ο Βίγκνααρ. Ήξεραν κι άλλοι. Αδύναμη άμυνα.

Βέβαια, ακόμα και το Καρτέλ ήξερε για τα ζαφείρια. Όμως οι άνδρες του Καρτέλ δεν είχαν λόγο να τα κλέψουν, μια και ο Χερ Βίγκνααρ σ' αυτούς έπρεπε να παραδώσει το βελούδινο σακουλάκι. Γιατί να μπουν στον κόπο να κλέψουν κάτι που ήδη τους ανήκε; Θα ήταν ανόητο. Μήπως φανταζόταν ότι το Καρτέλ αποτελούνταν από εντελώς ηλίθιους;

Όχι, με τίποτα.

Έμενε λοιπόν η Μαρλέν.

Η Μαρλέν, η Μαρλέν, η *Μαρλέν*.

Ακόμα δεν ήθελε να το πιστέψει; Καλά λοιπόν. Οι ενδείξεις δεν τελείωναν εκεί. Υπήρχαν κι άλλες.

Το αυτοκίνητο.

Έλειπε το γκρι Fiat 130, το αυτοκίνητο που ο Χερ Βίγκνααρ είχε χαρίσει στη Μαρλέν, όταν την έπεισε να βγάλει δίπλωμα, γιατί η γυναίκα ενός αρχηγού δεν μπορεί παρά να είναι μια γυναίκα σύγχρονη, ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας και

με δίπλωμα αυτοκινήτου. Αν ο Κλάιντ χρειάζόταν να το σκάσει στη μέση ενός καταγιοσμού από σφαίρες, δε θα καλούσε φυσικά ταξί: θα ήταν η Μπόνι εκείνη που θα πάταγε το γκάτζι αποφεύγοντας τις σφαίρες. Επιπλέον, *Χριστέ μου*, είμαστε στη δεκαετία του Εβδομήντα, όχι στη Λίθινη Εποχή.

Το Fiat 130 δεν ήταν εκεί.

Γιατί να το πάρουν οι κλέφτες;

Τέλος...

Η πιο συντριπτική απόδειξη απ' όλες. Αυτή που τον τρέλαινε.

Έλεπε το βιβλίο. Εκείνο το βιβλίο. Το βιβλίο της. Τα παραμύθια των Αδελφών Γκριμ. Το μοναδικό αντικείμενο που η Μαργλέν είχε φέρει από το πατρικό της σπίτι σ' εκείνο του άνδρα της. Μια έκδοση παλιά, με το εξώφυλλο σκισμένο και με τον τίτλο να λείπει. Η Μαργλέν δεν το αποχωριζόταν ποτέ. Ήταν το γούρι της, έλεγε. Έδιωχνε τους εφιάλτες. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο το είχε στο κομοδίνο της.

Πού ήταν αυτό το καταραμένο βιβλίο;

Ο Χερ Βίγκνααρ είχε κάνει άνω-κάτω το δωμάτιο, ψάχνοντάς το παντού. Μέχρι που έσκισε το μαξιλάρι και το κάλυμμα του στρώματος για να το ξετροπώσει. Γιατί αν έβρισκε το βιβλίο, οι κατηγορίες εναντίον της Μαργλέν θα κατέρρεαν κι αυτός θα ήξερε τι να κάνει. Θα ήξερε ποιες διαταγές να δώσει και σε ποιον. Θα έκανε να πεταχτεί από το κρεβάτι του τον κάθε μαλάκα που είχε στη δούλεψή του. Ένα ωραίο ανθρωποκνηγικό μέχρι να πάρει πίσω τα ζαφείρια του, και τότε θα απολάμβανε να κάνει κομματάκια εκείνο το καθαρόμα που είχε τολμήσει να τα βάλει μαζί του.

Το βιβλίο είχε εξαφανιστεί. Μαζί με το Fiat 130 και τα ζαφείρια του.

Και τη Μαργλέν.

Δεν ήταν πουθενά.

Κανείς δεν την είχε δει.

Όμως...

Μόνο που η Μαρλέν ποτέ δε θα...

Κι έτσι ξανάρχιζε από την αρχή.

Μες στο μυαλό του λογική και συναίσθημα συγκρούονταν με τρόπο τρομακτικό. Το αίμα πλημμύριζε τον εγκέφαλό του και ο Χερ Βίγκναρ ένιωθε την αφόρητη επιθυμία να ουρλιάξει μέχρι να διαλυθούν οι φωνητικές του χορδές, μία ανάγκη τόσο επείγουσα, που δεν μπορούσε να την ελέγξει.

Να τι ο Χερ Βίγκναρ θεωρούσε ακόμα πιο αφόρητο κι από την κλοπή κι από την προδοσία της Μαρλέν: τον μορφασμό του ορθάνοιχτου χρηματοκιβωτίου που τον περιγελούσε.

Και τότε ούρλιαζε.

Εναντίον της Μαρλέν. Εναντίον του χρηματοκιβωτίου. Κυρίως εναντίον του εαυτού του.

Κι ενώ ούρλιαζε, όχι μόνο ο Μόριτζ, όρθιος δίπλα στο σβηστό τζάκι, όχι μόνο η Χελένα, που είχε καταφύγει στην κουζίνα, αλλά ακόμα και ο Γκέοργκ, που είχε μπει μέσα για να ξεσταθεί και να τινάξει από πάνω του το χιόνι, αναρωτιούνταν τι σόι άνθρωπος μπορούσε να βγάζει τέτοιες κραυγές.

Αρκούσε να σκεφτεί τον συνδυασμό του χρηματοκιβωτίου.

Η απάντηση ήταν εκεί.

5

Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ.

Ένα, τρία, δύο. Τέσσερα, τέσσερα. Σαν να λέμε 13 Φεβρουαρίου 1944.

Το 1944 ο Βίγκναρ είχε πατήσει τα δώδεκα και δεν ήταν ακόμα ο Χερ Βίγκναρ. Κανένας άνθρωπος με σώας τας φρένας δε θα αποκαλούσε «Χερ» εκείνο το κοκαλιάρικο παιδί.

Για να είμαστε ειλικρινείς, στο όνομά του δεν υπήρχε ούτε το πρώτο «α». Εκείνη την εποχή ο Βίγκναρ ήταν Ρόμπερτ Βίγκναρ, σαν τον Πολ Βίγκναρ, τον πατέρα του.

Ο Πολ Βίγκναρ (χωρίς το πρώτο α) είχε καταταχτεί εθελοντικά στη Βέρμαχτ και πριν προλάβει να γράψει ένα γράμμα στη γυναίκα και στον γιο του, ο πόλεμος τον είχε καταπιεί.

Μια χειροβομβίδα είχε πέσει ανάμεσα στις γερμανικές γραμμές κι ο Πολ, ενστικτωδώς, είχε πέσει πάνω της, σώζοντας τον ουλαμό του.

Ο συνταγματάρχης των Ες Ες του στρατώνα του Σαν Λεονάρντο είχε διηγηθεί την ιστορία στο κοκαλιάρικο αγοράκι και στη μητέρα του, που η θλίψη την είχε διαλύσει. Ήταν ωραίος άνδρας ο συνταγματάρχης των Ες Ες.

Πρόσωπο λείο, μάτια γαλάζια κι έξυπνα. Μια στολή κομψή που ενέπνεε φόβο και σεβασμό. Μαύρη, με τον διπλό ασημένιο κεραινό. Φορούσε μπότες ψηλές μέχρι το γόνατο, γυαλιστερές και πανέμορφες.

Ενώ το τιμητικό άγημα στεκόταν προσοχή, ο άνδρας των Ες Ες παρέδωσε στη μητέρα του Ρόμπερτ ένα γράμμα και μια φρεσκοσιδερωμένη σημαία. Στον ίδιο, ένα κουτάκι με χαραγμένη πάνω του μια σβάστικα.

Το παιδί δε φορούσε παπούτσια, μόνο κάτι κουρέλια δεμένα με σπάγκο. Ντρεπόταν, αλλά το είχε συνηθίσει. Ήταν φτωχοί, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό. Μέσα στο κουτάκι υπήρχε ένας Σιδηρούς Σταυρός.

Το αγόρι διάβασε το γράμμα, γιατί η μητέρα ήταν αναλφάβητη. Πάνω στο γράμμα, το όνομα του πατέρα του ήταν γραμμένο λάθος: με ένα «α» παραπάνω. Το αγόρι κοίταξε το πίσω μέρος του Σιδηρού Σταυρού. Κι εκεί το ίδιο: «Βίγκναρ» αντί για «Βίγκναρ».

Ούτε ο ίδιος ούτε η μητέρα του επισήμαναν σε κανέναν το λάθος.

Η μητέρα γιατί είχε πολλά δάκρυα να χύσει και το αγόρι γιατί θυμόταν τα τελευταία λόγια του πατέρα του, πριν ανεβεί στο τρένο που θα τον έστελνε να πεθάνει σαν ηλίθιος. «Αν κάνεις το σωστό εννιά φορές, θα δεχτείς μόνο πόνο. Τη δέκατη θα καταλάβεις γιατί το έκανες. Και θα νιώσεις ευτυχισμένος».

Τον μισούσε για κείνα τα λόγια και το μίσος, είχε ανακαλύψει, ήταν μια ισχυρή μορφή αυτοελέγχου.

Γι' αυτό η φωνή του ξυπόλυτου αγοριού δε λύγισε όταν διάβασε μπροστά σ' εκείνους τους άγνωστους το εγκωμιαστικό γράμμα, και χάρη στο μίσος ακριβώς δεν έκλαψε, όταν ο συνταγματάρχης των Ες Ες του έσφιξε το χέρι.

Είσαι ο γιος ενός ήρωα, είπε ο άνδρας των Ες Ες, πρέπει να είσαι περήφανος.

Όχι, ο πατέρας του δεν ήταν ήρωας αλλά απλώς ένας ηλίθιος. Ένας ηλίθιος νεκρός. Τι πιο ηλίθιο απ' αυτό;

Δεν το είπε, έγνεψε με το κεφάλι, ευχαρίστησε κι έσφιξε τον Σιδηρού Σταυρό με τόση δύναμη, ώστε το μέταλλο του έσκισε το δέρμα, κάνοντάς τον να ματώσει. Μόνο η μητέρα του το κατάλαβε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Ποτέ δεν έλεγε τίποτα η μητέρα του. Ήξερε μόνο να κλαίει και να προσεύχεται. Να προσεύχεται και να κλαίει. Τίποτ' άλλο. Κι αυτός; Έσφιγγε τον Σιδηρού Σταυρό. Και κοίταζε τις μπότες του συνταγματάρχη των Ες Ες.

Πρέπει να ήταν πραγματικά ζεστές.

Χάρη στον Σιδηρού Σταυρό νωρίς το απόγευμα στις 13 Φεβρουαρίου του '44 οι φρουροί τού επέτρεψαν να περάσει και μόνο χάρη στον Σιδηρού Σταυρό ο αξιωματικός των Ες Ες του έκανε νόημα να καθίσει και του έτεινε ένα κομμάτι σοκολάτα.

«Είναι βελγική», εξήγησε, «η καλύτερη στον κόσμο».

Τα γερμανικά του ήταν μελωδικά, πανέμορφα. Όχι η λαρυγγική διάλεκτος που ο Ρόμπερτ χρησιμοποιούσε με τους φίλους και τους συγγενείς του. Ήταν γλυκά σαν μέλι στο αυτί. Το αγόρι θα ήθελε να μη σταματήσει να μιλάει ο συνταγματάρχης των Ες Ες. Αντίθετα, δεν υπήρξε παρά μόνο εκείνη η προσφορά και μια καχύποπτη έκφραση μπροστά στη σιωπή του.

Η σοκολάτα ήταν εκεί, ανάμεσα στους δυο τους, αιωρούμενη πάνω από το γραφείο.

«Όχι, ευχαριστώ».

Ο συνταγματάρχης παραξενεύτηκε. «Δε σ' αρέσει η σοκολάτα, *liebes Kind*;»

Μικρέ.

Δεν ήταν μικρός.

Όχι πια.

Μίσος προστέθηκε στο μίσος.

Και ήταν το μίσος που του έδωσε τη δύναμη να απαντήσει κοιτάζοντας κατάματα τον αξιωματικό, όπως κάνουν οι άνδρες.

«Φυσικά και μου αρέσει, έχω όμως ήδη πολλή», απάντησε δείχνοντας μια μπάρα σκούρα και βαριά και σε μέγεθος διπλάσια ή μάλλον τριπλάσια από εκείνη που του πρόσφερε ο αξιωματικός των Ες Ες. «Μου την έδωσε ο Μαύρος Άνδρας», εξήγησε ύστερα από μια σύντομη παύση.

«Ο Μαύρος Άνδρας;» γέλασε ο συνταγματάρχης των Ες Ες. «Ο Μαύρος Άνδρας δεν υπάρχει».

«Υπάρχει».

Μία μόνο λέξη.

Μία αντρίκεια απάντηση.

Το αγόρι έδειξε στον αξιωματικό την επιγραφή με τα κυβιστικά γράμματα στο πίσω μέρος της μπάρας της σοκολάτας: «Made in USA».

Ο συνταγματάρχης των Ες Ες άνοιξε διάπλατα τα μάτια.

Ο συνταγματάρχης ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του.

Ο συνταγματάρχης χαμογέλασε.

«Είσαι καλό παιδί».

Χειμώνας 1947

Η Μαρλέν έχει παντρευτεί τον Χερ Βίγκαναρ, τον άνθρωπο που φοβούνται όλοι στο Νότιο Τιρόλο, για να ξεφύγει από τη μίζερη ζωή της. Τώρα όμως κάτι έχει αλλιάξει και δεν μπορεί να υποκρίνεται ότι δεν έχει συμβεί τίποτα. Ξέρει ότι ο άντρας της δε θα συγχωρήσει την προδοσία της, αλλά αποφασίζει να το σκάσει αφού αρπάξει τον πολύτιμο θησαυρό του, κάτι που ξεπερνά την όποια χρηματική αξία. Όταν όμως έχει ένα ατύχημα στην προσπάθειά της να περάσει τα σύνορα, τη σώζει ο Ζίμον Κέλλαρ, ένας ορεσίβιος που ζει σε ένα απομονωμένο αγρόκτημα.

Στο μεταξύ, ο Χερ Βίγκαναρ, εξοργισμένος και αντιμέτωπος με μια εγκληματική οργάνωση, το Καρτέλ, έχει εξαπολύσει κυνηγητό εναντίον της, ενώ και ένας πλήρωμένος δολοφόνος είναι στα ίχνη της, αποφασισμένος να ολοκληρώσει την αποστολή του.

Πολύ σύντομα η Μαρλέν θα υποχρεωθεί να συνειδητοποιήσει ποια είναι η μεγαλύτερη απειλή για τη ζωή της: ο άντρας της, ο εκτελεστής, ο Ζίμον Κέλλαρ ή... η Λίσι;

Μια τρομαγμένη γυναίκα, τρεις άντρες και μια εγκληματική οργάνωση μπλέκονται σε ένα θρίλερ που εκτυλίσσεται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2622-8

9 786180 126228

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20278

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ